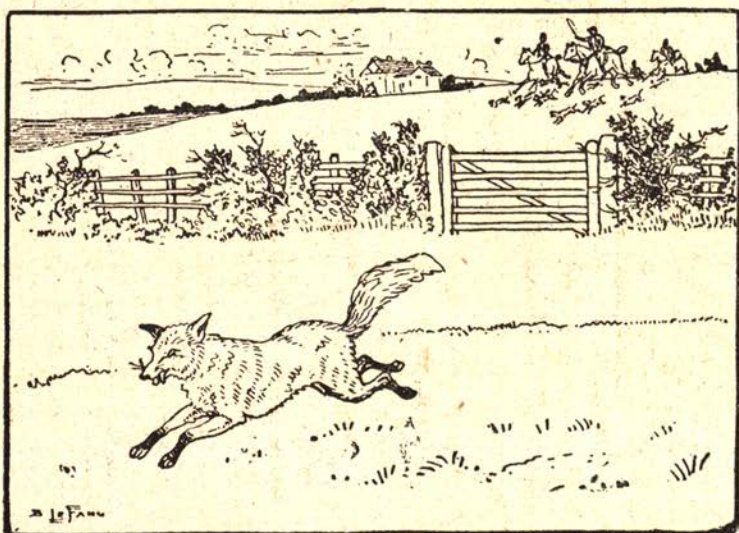

прѣдрѣсна прѣзъ зелената полянка. Ловцитѣ и кучетата се спустнаха слѣдъ него. Тѣ го гонѣха прѣзъ

ниви и ливади, прѣзъ долини и баири, а той тичаше непрѣстано, запъхтѣнъ, съ изплѣзенъ езикъ.

Кучетата го вече настигнаха и насмалко щѣха да го уловятъ, но той съгледа една хралупа и влѣзе вътрѣ. Кучетата се натрупаха около дървото, почнаха да лаятъ, да дращатъ кората, и да скачатъ съ широко отворени уста, като се опитваха да достигнатъ жълтата опашка на бѣдниятъ Лисичко. Но ловцитѣ повикаха кучетата назадъ и Лисичко като се помисли за спасенъ, искочи на вѣнъ. Враговетѣ му отново го подгониха. Той бѣше си вече отпочиналъ и тичаше силно и безпирно, до като най-послѣ, слѣдъ хиляди хитрости и кривуличения се намѣри на единъ хвърлей мѣсто до жилището си.

Тогава му дойде на умъ, че тукъ кучетата могатъ да намѣрятъ жена му и дѣцата му, затова той се повърна назадъ и се отправи къмъ рѣката.

Кучетата продължаваха да го гонятъ.

Безъ да му мисли много Лисичко скочи въ рѣката и я прѣплава до половина. Нѣколко отъ кучетата се спрѣха на брѣга въ колебание, но по-